

мується саме такої позиції. Також варто передбачити підвищення покарання в разі застосування браконьєром сили.

Доцільно встановити кримінальну відповідальність за перевищення норм по створенню шумів, вібрацій і т.д. Наприклад, в Великій Британії таке законодавства вже давно прийняте і успішно функціонує. При цьому варто звернути увагу і на Конвенцію 1977 р. «Про захист трудящих від професійного ризику, що викликаний забрудненням повітря, шумом і вібрацією на робочих місцях».

Світова практика показує, що сприяти більш точному дотриманню законодавства при призначенні покарання, можна через розширення предмету злочину екосистеми. В самому КК варто розширити перелік предметів злочину екосистеми.

На нашу думку українське кримінальне законодавство в екологічній сфері варто постійно удосконалювати, приводячи його норми у відповідність до реалій суспільного життя. Кращою основою для нововведень можуть стати норми, що успішно функціонують в інших країнах.

Література

1. Кримінальний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов. – К.: Алерта; КНТ; ЦУЛ. – 168 с.
2. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25 червня 1991 року № 1264-ХІІ // Відомості Верховної Ради, 1001, № 41.
3. Костицький В.В. Екологія перехідного періоду: право, держава, економіка. К.: ІЗП і ПЗ, 2003. – 772 с.

УДК 343.4 (043.2)

Шкандала Ю.В.,
старший викладач

Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Тимошенко Р.А.,
студентка

Національна академія внутрішніх справ України, м. Київ

ПРОБЛЕМИ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ

Конституція України закріпила достатньо широкий та різний за своїм змістом перелік природних та невідчужуваних прав особи. До їх числа, зокрема належать право кожної людини на повагу до її гідності (ч. 1 ст. 28) право на свободу та особисту недоторканість (ч. 1 ст.29), що знайшло своє відображення в Розділі III Особливої частини КК, яка містить норми, що передбачають кримінальну відповідальність за порушення зазначених прав, в тому числі (ст. 149 КК, Торгівля людьми або інша незаконна угода щодо передачі людини).

Торгівля живим товаром як асоціальна кримінальне явище має особливість пристосовуватись до нових умов життя, міняти свої форми і методи залежно від економічної і соціальної ситуації в кожній конкретній країні і у світі взагалі тому з часом в торгівлі людьми з'являються нові тенденції. Останнім часом відмічається

наявність еволюційних процесів в ситуації з торгівлею людьми в Україні, а саме змінюються методи та підходи злочинних угруповань методи вербування, групи ризику. З початком широкої інформаційної компанії почали вербувати людей з невеликих міст та сільської місцевості, де рівень інформованості населення набагато нижчий це є свідченням недостатньої ефективності правової та організаційної протидії торгівлі людьми в Україні.

Даний вид злочинної діяльності набув надзвичайного поширення в сучасному світі. За оцінками експертів щорічно 1 – 2 млн. людей стають «живим товаром» За своєю природою торгівля людьми майже у всіх випадках має транснаціональний організований характер, оскільки в процесі її здійснення долучаються представники злочинного світу різних країн, а потерпілих від цих злочинів можуть переміщувати через цілий ряд державних кордонів.

Складна економічна ситуація в Україні, високий рівень безробіття, недосконалість законодавства та правова необізнаність громадян є основними умовами, що сприяють цьому явищу.

Протидія торгівлі людьми на національному рівні – це комплексна проблема, до вирішення якої залученні співробітники багатьох міністерств та відомств.

Проблему торгівлі людьми, міжнародні законодавці поділили країни світу на три блоки:

1. країни призначення (Греція, Данія, Іспанія, Італія, Кіпр, Нідерланди, Норвегія, США, Швеція, Швейцарія та інші)
2. країни постачання (Азія, Африка, Болгарія, країни колишнього Радянського Союзу, Словенія та інші)
3. країни транзиту (Болгарія, Польща, Португалія, Румунія та інші)

Сучасним міжнародно – правовим документом щодо протидії торгівлі людьми є «Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності» та «Протокол про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї», що доповнює Конвенцію. У грудні 2000 року в місті Палермо (Італія) Україна, спільно з іншими 124 країнами світу, підписала ці міжнародні документи і ратифікувала 4 лютого 2004 року на сесії Верховної Ради України.

Проблеми протидії торгівлі людьми не залишилися поза увагою вчених, про що свідчать роботи О.М. Бандурки, Т.І. Возної, Н.О. Гуторової, С.Ф. Денисова, Л.Д. Єрохіна, В.А. Козака, Н.І. Карпачової, В.М. Куца.

Україна намагається якомога активніше залучатися у процес міжнародного співробітництва у сфері боротьби з торгівлею людьми, а також до загальної боротьби з міжнародною організованою злочинністю. З метою ефективного попередження торгівлі людьми в Україні успішно діють ряд міжнародних організацій та мережа громадських об'єднань. Україна одна з перших в світі комплексно підійшла до вирішення проблеми торгівлі людьми. Урядом затверджено програму протидії цьому явищу, прийнято спеціальне законодавство про кримінальну відповідальність за торгівлю людьми, створено спеціалізовані підрозділи ОВС по боротьбі з цим злочином. Дослідження проведені Міжнародною організацією з міграцій та іншими міжнародними організаціями встановили декілька ключових маршрутів транспортування «живого товару»

1. Балтійський маршрут через Литву користується найбільшою популярністю серед работоргівців. З Білорусії, Російської Федерації та України через польсько – литовський кордон потім раби потрапляють до Німеччини, Скандинавії, США, деякі ж залишаються «працювати» в Польщі;
2. Грузинський транзитний маршрут. З України жінки та діти перевозяться до Тбілісі (Грузія), а звідси – в Туреччину, Грецію та середземноморські країни.
3. Словенський маршрут, в якому Україна фігурує як країна – донор і країна – транзит. З Росії, Білорусії, Молдовії дітей привозять до Києва з підробленими документами.

УДК 343+343.9

Худякова Н.Ю.,
викладач,

Національна академія внутрішніх справ, м. Київ

СУТНІСТЬ СУБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ СЛУЖБОВОЇ НЕДБАЛОСТІ

Важливим фактором у розвитку і побудові правової держави є законодавче зміцнення апарата держави. Для подальшого зміцнення законності необхідні рішучі заходи по припиненню будь-яких порушень у діяльності державного апарата. Не досконала правова база, що дає можливість відчутти безкарність, приводить до того, що різного рівня службові особи, що покликані стояти на стражі і дотриманні закону - самі допускають порушення і скоюють злочини, порушуючи тим самим нормативні акти України. В даний час можна з упевненістю говорити про те, що наша країна впевнено рухається по шляху побудови правої держави. Серед принципів такої взаємини держави й особистості поряд з реальністю прав і воля громадян, поділом влади на законодавчу, виконавчу і судову, взаємною відповідальністю держави й особистості, центральне місце займає принцип верховенства правового закону, пануванням закону у всіх сферах громадського життя. Як практичну реалізацію принципу верховенства закону Конституція України (Ст. 19) передбачає, що органи державної влади й органи місцевого самоврядування, їхні службові особи зобов'язані діяти тільки на підставі, у межах повноважень і використовуючи засоби, що передбачені Конституцією і законами України. Від реалізації цього принципу значною мірою залежить правильне використання ресурсів держави, своєчасне рішення соціальних питань, забезпечення реалізації конституційних прав і свобод людини і громадянина. Хотілося відмітити, що службові злочини мають поширення практично у всіх державах світу, про що свідчить, зокрема і те, що у всіх кримінальних кодексах світу передбачена відповідальність за ці злочини. Проблемам кримінально-правової боротьби з службовими злочинами приділялося значне місце в працях - учених юристів. Відомі роботи з цього питання Б.В.Волженіна, І.О.Гельфанда, Б.В.Здравомислова, Ю.Г.Ляпунова, М.І.Мельника, П.С.Матишевського, О.Я.Светлова, О.І.Трайніна, Б.С.Утевського. Що стосується службової недбалості, то це невиконання або неналежне виконання службовою особою своїх службових обов'язків через несумлінне ставлення до них, що заподіяло істотну шкоду охоронюваним законом правам, свободам та інтересам окремих